

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
23 У. 10834/11
14.03.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић-Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције Београд, ради поништаја решења 02/1 број: 203935 од 29.08.2011. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној 14.03.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијале Крушевац, број 1541 од 29.06.2011. године, којим се дозвољава тужиоцу обнова поступка и укида решење Д 1541 од 24.10.2007. године (став I диспозитива); утврђује се право на нови износ старосне пензије од 01.10.2010. године у месечном износу од 25.450,99 динара (став II диспозитива); навршен пензијски стаж износи 40 година, 00 месеци и 00 дана (став III диспозитива); исплата пензије вршиће се од 01.10.2010. године (став IV) и жалба не одлаже извршење

решења (став V).

Тужбом поднетом Управном суду дана 03.10.2011. године, тужилац је оспорио правилност и законитост решења туженог органа, због неправилно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. Сматра да је пријем обрасца М8 дана 16.02.2010. године тужени могао узети као доказ да је субјективни рок за понављање поступка почео да тече, само под условом да је тужилац тај документ лично примио. Тужилац, такође сматра да је тужени орган прекршио начело заштите права грађана и заштите јавног интереса из члана 6. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку, јер је био дужан да у форми обавештења о појави нових чињеница обавести тужиоца. Са изнетих разлога истиче да субјективни рок за тужиоца не може почети даном пријема М8 обрасца, јер тужилац не зна за дан уплате извршене од стране Националне службе за запошљавање. Наводи да је првог дана по сазнању за извршену уплату предао захтев првостепеном органу за понављање поступка. Са изнетих разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остао је у свему код навода из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник Републике Србије”, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списе предмета нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреде правила поступања од утицаја на решавање ове управне ствари, одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 29.06.2011. године, при чему је за своју одлуку дао разлоге које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Ово са разлога што из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган поступајући по примедбама другостепеног органа из решења од 02.06.2011. године, утврдио да је захтев за понављање поступка поднет 01.09.2010. године, да је тужилац рођен ... године, да је осигурање престало 23.12.2006. године, да навршен пензијски стаж износи 40 година, 00 месеци и 00 дана, као и да је коначним решењем првостепеног органа Д 1541 од 24.10.2007. године тужиоцу утврђено право на стросну пензију почев од 24.12.2006.

године у износу од 15.703,84 динара. Утврдио је и да је допринос за ПИО уплаћен 16.02.2010. године од стране Националне службе за запошљавање а на основу предаје обрасца М8 од стране Националне службе запошљавања. На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени орган налази да захтев за понављање поступка није поднет у року од месец дана од дана сазнања за постојање нових чињеница како је то прописано чланом 239. став 1. Закона о општем управном поступку, због чега је сходно члану 104. Закона о пензијском и инвалидском осигурању укинуо решење Д 1541 од 24.10.2007. године и утврдио право на нови износ пензије почев од првог дана наредног месеца по дану подношења захтева. Тужени орган одбио је жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 29.06.2011. године налазећи да је правилном применом одредбе члана 104. Закона о пензијском и инвалидском осигурању поновљен поступак окончан решењем Д 1541 од 24.10.2007. године, и тужиоцу одређен нови износ старосне пензије почев од 01.10.2010. године, јер се укидањем решења не поништавају правне последице које је то решење произвело, а ново решење има правно дејство за у будуће. Са изнетих разлога тужени орган је сходно одредби члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31701), одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Код оваквог стања ствари, Управни суд налази да је правилно закључивање туженог органа у оспореном решењу, по коме је првостепени поступак правилно спроведен применом одредбе члана 104. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 34/03....101/10) и тужиоцу, у поновљеном поступку, правилно утврђено право на нов износ старосне пензије од 01.10.2010. године.

Ово са разлога што је уведеном управном поступку неспорно утврђено да је захтев за понављање поступка окончаног решењем Д 1541 од 24.10.2007. године поднет 01.09.2010. године, а да је извод М8 о промени података код туженог примљен 16.02.2010. године, због чега у смислу одредбе члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку у вези члана 242. став 1., тачка 1. истог закона захтев за понављање поступка није поднет у року од месец дана од дана сазнања за постојање нових чињеница, због чега је правилном применом одредбе члана 104. Закона о пензијском и инвалидском осигурању поновљен поступак окончан решењем од 24.10.2007. године.

У погледу навода тужбе да субјективни рок за тужиоца не може почети да тече даном пријема М-8 обрасца, јер тужилац не зна за дан уплате извршене од стране

Националне службе за запошљавања, суд налази да су исти без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари. Ово због тога што је одредбом члана 104. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању прописано да против коначног решења фонда, у случајевима када нису испуњени услови за понављање поступка по закону којим је уређен општи управни поступак или су протекли рокови за понављање поступка по том закону, поступак се може поновити ако се сазна за нове чињенице, односно нађе или стекне могућност да употребе нови докази који би сами, или у вези са већ употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења, а одредбом става 4. истог члана Закона прописано је да на основу података прибављених у ранијем и поновљеном поступку, надлежни орган новим решењем може раније решење које је било предмет понављања оставити на снази, или га заменити новим решењем којим се укида раније решење. Одредбом члана 248. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), прописано је да на основу података прибављених у ранијем и у поновљеном поступку, орган доноси решење о управној ствари која је била предмет поступка и њиме може решење, које је било предмет понављања поступка, оставити на снази или га заменити новим, а у случају замене решења, с обзиром на све чињенице и околности, орган може раније решење поништити или укинути. Како према цитираној одредби члана 248. Закона о општем управном поступку, не постоји обавеза органа управе да у поновљеном поступку поништи раније решење, већ орган управе, на основу сопствене процене, према свим чињеницама и околностима, може раније решење да поништи или да га укине, Управни суд налази да чињенице које се односе на дан сазнања тужиоца за подношење обрасца М-8 и с тим у вези постојање субјективног рока за подношење предлога за понављање поступка прописаног Законом о општем управном поступку, у конкретном случају нису од утицаја на другачије одлучивање о праву тужиоца на одређивање новог износа пензије у поновљеном поступку.

Доносећи одлуку, суд је ценио и остале наводе тужбе, али је нашао да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, будући да су исти наводима жалбе, које је тужени орган, у складу са одредбом члана 235. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), донео одлуку као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.03.2013. године, 23 У. 10834/11

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/ВМ